భారత సర్వోన్నత న్యాయస్థానం

శ్రీమతి కాశీ బాయి

వర్సెస్

సుధా రాణి ఘోష్ మరియు ఇతరులు

(భగవత్, ఎల్. కపూర్ మరియు గజేంద్రగడ్కర్‌న్యాయమూర్తులు)

ప్రతికూల స్వాధీనం – బొగ్గు గని – అతిక్రమం మరియు అడపాదడపా పని చేయడం – ప్రతికూల స్వాధీనంగా ఉండగలదా.

అప్పీలుదారులు మరియు ప్రతివాదులు చుట్టుపక్కల ప్రాంతాలలో బొగ్గు మైనింగ్ హక్కులను లీజుదారులుగా తీసుకున్నారు. 1917లో , అప్పిలెంట్ల ప్రయోజనాల కోసం పూర్వీకులు ప్రతివాదుల ప్రయోజనాల కోసం లీజుకు ఇచ్చిన భూములలో కొంత భాగాన్ని అతిక్రమించి, రెండు ఇంక్లైన్‌లు మరియు రెండు ఎయిర్‌షాఫ్ట్‌లను ముంచి, దాని నుండి బొగ్గును తవ్వారు.1923 వరకు మైనింగ్ కార్యకలాపాలు లేవు, అవి పునఃప్రారంభించబడ్డాయి మరియు 1926 వరకు కొనసాగాయి మరియు గని కొద్దికాలం పనిచేసింది. 1944లో అప్పీలుదారులచే కార్యకలాపాలు పునఃప్రారంభించబడ్డాయి. 1945లో ప్రతివాదులు ఇంటర్మీడియట్ సరిహద్దును నిర్ణయించడం , అతిక్రమించిన ప్రాంతాన్ని స్వాధీనం చేసుకోవడం మరియు అప్పీలుదారులు అక్రమంగా తొలగించిన బొగ్గుకు పరిహారం కోసం దావా వేశారు.ప్రతివాదులకు తెలియకుండా బహిరంగంగా వివాదాస్పద ప్రాంతాన్ని తాము ఏకైక , ప్రత్యేకమైన, నిరంతరాయంగా స్వాధీనం చేసుకున్నామని మరియు ప్రతికూల స్వాధీనం ద్వారా టైటిల్‌ను పొందారని అప్పీలుదారులు వాదించారు.

అప్పీలుదారులు లేదా వారి పూర్వీకులు ఆసక్తితో నిర్వహించే పద్ధతిలో మరియు వ్యవధిలో గని యొక్క అడపాదడపా పని చేయడం అనేది ప్రతికూల స్వాధీనంగా ఉండే స్వాధీనాన్ని స్థాపించడానికి పూర్తిగా సరిపోదని పేర్కొంది. మైనింగ్ కార్యకలాపాలు లేని కాలంలో, అప్పీలుదారుల యొక్క ఏ విధమైన

స్వాధీనం నిరూపించబడలేదు మరియు అటువంటి కాలాలలో స్వాధీనం నిజమైన యజమానికి తిరిగి ఇవ్వబడింది అనే ఊహను తిరస్కరించబడలేదు.

నాగేశ్వర్ బక్స్ రాయ్ v బెంగాల్ కోల్ కో., [1930]L.R. 58 I.A 29 మరియు ఇనిడా v దేబేంద్ర లాల్ ఖాన్ కోసం రాష్ట్ర కార్యదర్శి, [1933]L.R.61 I.A. 78, విశిష్టమైనది.

సివిల్ అప్పీల్ అధికార పరిధి:సివిల్ అప్పీల్స్ నెం. 118-119/1956.

సెప్టెంబర్ 27, 1951 నాటి తీర్పు మరియు డిక్రీల నుండి అప్పీల్ చేయడం, 1948 యొక్క అసలైన డిక్రీస్ నంబర్ 252 మరియు 254 నుండి అప్పీల్ చేయడంలో , మే 11 , 1948న, సబార్డినేట్ న్యాయమూర్తి యొక్క తీర్పు మరియు డిక్రీల నుండి ఉద్భవించింది. ధన్‌బాద్ వరుసగా 1945లో టైటిల్ సూట్ నంబర్. 16 మరియు 50లో.

ఎం.సి. సెతల్వాద్ , భారతదేశానికి అటార్నీ-జనరల్ , క్షితీంద్ర నాథ్ బట్టాచార్య , S.N. ఆండ్లీ, J.B. దాదాచాంజీ మరియు రామేశ్వర్ నాథ్ అప్పీలుదారు కోసం.

N.C. చార్టర్జీ, S.C.BANNERJEE మరియు P.R. ఛటర్జీ, ప్రతివాదులు 7 నుండి 13 వరకు.

పి.కె. ఛటర్జీ, ప్రతివాదుల సంఖ్య 2-4 మరియు 6 (మైనర్లు).

గౌరీ దయాల్, ప్రతివాది నం.5 కోసం.

1958. ఫిబ్రవరి 25. కింది కోర్టు తీర్పును వెలువరించింది

కపూర్ న్యాయమూర్తి: ఈ రెండు అప్పీళ్లలో పాట్నా హైకోర్టు ఒక తీర్పు మరియు రెండు డిక్రీలకు వ్యతిరేకంగా జారీ చేయబడిన ఒక సాధారణ మరియు నిర్ణయం కోసం ఏకైక ప్రశ్న ప్రతికూల స్వాధీనం. ధన్‌బాద్‌లోని సబార్డినేట్ జడ్జి కోర్ట్‌లో వాస్తవం మరియు చట్టం యొక్క సాధారణ ప్రశ్నలను

లేవనెత్తుతూ రెండు క్రాస్ సూట్‌లు వచ్చాయి. అప్పీలుదారు మరియు ప్రతివాది మణిలాల్ బెచర్‌లాల్ సెంగ్వీ ఒకదానిలో (సూట్ నెం.16 ఆఫ్ 1945) మరియు మరొకదానిలో (సూట్ నెం.50 ఆఫ్ 1945) ప్రతివాదులు.

ప్రతివాదులు నంబర్ 1-3 మాజీ దావాలో వాది మరియు తరువాతి దావాలో ప్రతివాదులు. ఇతర ప్రతివాదులు తరువాతి దావాలో ప్రతివాదులు మరియు O.1 కింద అప్పీలేట్ దశలో వాదిలుగా చేర్చబడ్డారు. r.10, పూర్వపు దావాలో నిర్ణయానికి వ్యతిరేకంగా తీసుకున్న అప్పీల్‌లో సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్. పాట్నాలోని హైకోర్టులో రెండు అప్పీళ్లను స్వీకరించిన అప్పీలుదారు మరియు ప్రతివాది మణిలాల్ బెచర్‌లాల్ సెంగ్వీకి వ్యతిరేకంగా రెండు దావాలు డిక్రీ చేయబడ్డాయి. ఈ రెండు అప్పీళ్లు సెప్టెంబర్ 27, 1951 నాటి ఒక తీర్పు ద్వారా కొట్టివేయబడ్డాయి, అయితే రెండు డిక్రీలు రూపొందించబడ్డాయి.ఈ తీర్పు మరియు ఈ డిక్రీలకు వ్యతిరేకంగా అప్పీలుదారు ఈ కోర్టుకు రెండు అప్పీళ్లను తీసుకువచ్చారు, అవి ఏకీకృతం చేయబడ్డాయి మరియు ఈ తీర్పు ద్వారా పరిష్కరించబడతాయి.

ఈ రెండు అప్పీళ్ల నిర్ణయానికి అవసరమైన వాస్తవాలు ఏమిటంటే, నవంబర్ 26, 1894న గంగా నారాయణ్ సింగ్, జమీందార్ మరియు పరగణా కత్రాస్ యజమాని రామ్ దయాళ్ మజుందార్‌కు రెండు ప్లాట్లలో "మొత్తం బొగ్గు మరియు బొగ్గు మైనింగ్ హక్కుల" లీజును మంజూరు చేశారు. ఒకటి మౌజా కత్రాస్‌లో మరియు మరొకటి మౌజా భూపతిహ్‌లో. నవంబర్ 6, 1894న అతను భూదార్ నాథ్ రాయ్‌కి పైన పేర్కొన్న లీజులోని ప్లాట్‌లకు ఆనుకుని ఉన్న ప్లాట్‌లలో ఇదే విధమైన లీజును మంజూరు చేశాడు.1896లోని సూట్ నెం.32లో ఈ రెండు సెట్ల ప్లాట్‌ల మధ్య సరిహద్దులు పరిష్కరించబడ్డాయి మరియు ఇది ఆ దావాలో ఆమోదించబడిన డిక్రీలో పొందుపరచబడిన మ్యాప్‌లో చూపబడింది. రామ్ దయాల్ మరణంతో, అతని కుమారులు ప్రఫుల్ల, కుముద్, శరత్, శిరీష్ మరియు గిరీష్ లీజు హక్కులను

వారసత్వంగా పొందారు , వారు అక్టోబర్ 19 , 1918 న లలిత్ మోహన్ బోస్‌కు 999 సంవత్సరాల కాలానికి రిజిస్టర్డ్ పట్టా మరియు కాబుల్లియాట్ ద్వారా మంజూరు చేశారు.

ఒక బెల్‌వుడ్‌తో పాటు సెప్టెంబరు 5 , 1917న కత్రాస్‌గఢ్‌కు చెందిన రాజా శక్తి నారాయణ్ సింగ్ నుండి బొగ్గు గనుల లీజును పొందిన ఒక బెన్నెట్ , లలిత్ మోహన్ బోస్‌కు లీజుకు ఇచ్చిన ప్రాంతంలోని భూమి యొక్క ఉత్తర భాగంలో అతిక్రమించి రెండు ఇంక్లైన్‌లు మరియు రెండు ఎయిర్‌షాఫ్ట్‌లను ముంచాడు మరియు ఈ ప్రాంతం నుంచి బొగ్గును తవ్వారు.ఇది పార్టీల మధ్య వివాదానికి దారితీసింది , ఇది సామరస్యంగా పరిష్కరించబడింది మరియు అక్రమంగా ప్రవేశించిన ప్రాంతం తిరిగి లలిత్ మోహన్ బోస్ స్వాధీనంలోకి వచ్చింది. ఈ వాస్తవాన్ని అప్పీలుదారు మరియు మణిలాల్ బెచర్‌లాల్ సెంగ్వీ ప్రతివాది తమ వ్రాతపూర్వక ప్రకటనలో మరియు వారి వాదిలో ఖండించారు. లలిత్ మోహన్ బోస్ 1933లో మరణించారు, దాని కార్యనిర్వాహకులు అతని భార్య, రాధా రాణి మరియు అతని సోదరుడు నాగేంద్ర నాథ్ బోస్.వారు 1933లో లలిత్ మోహన్ బోస్ ఆధీనంలో ఉన్న 17 బిఘాల భూమిని కేషాజీ లాల్జీకి లీజుకు ఇచ్చారు. లలిత్ మోహన్ బోస్‌కు లీజుకు ఇచ్చిన ప్రాంతంలోని మిగిలిన భాగాన్ని మార్చి 15 , 1938న బ్రోజేంద్ర నాథ్ ఘోష్ మరియు విశ్వనాథ్ ప్రసాద్ ప్రతివాదులకు లీజుకు ఇచ్చారు మరియు రామ్ చంద్ దూబేకి కానీ దాని స్వాధీనం జూలై 1938లో వారికి ఇవ్వబడింది మరియు వారు (పై ఇద్దరు ప్రతివాదులు) మరియు రామ్ చంద్ర దూబే కొలీరీ వ్యాపారాన్ని వెస్ట్ కత్రాస్ కొలీరీ పేరు మరియు శైలిలో కొనసాగించారు.రామ్ చంద్ర దూబే మరణంతో అతని ఆస్తిని అతని కుమారులు మరియు వితంతువు జూన్ , 25, 1944న వారి హక్కు , టైటిల్ మరియు interest ని నాగేంద్ర నాథ్ బోస్‌కు విక్రయించారు. ఈ ముగ్గురు , అంటే, బ్రోజేంద్ర నాథ్ భోస్ , విశ్వ నాథ్ ప్రసాద్ మరియు నాగేంద్ర నాథ్ బోస్ 1945 సూట్ నెం.16లో వాదులు.

పైన పేర్కొన్న విధంగా రాజా శక్తి నారాయణ్ సింగ్ సెప్టెంబర్ 5 , 1917న బెన్నెట్ మరియు బెల్‌వుడ్‌లకు 256 బిఘాల ప్రాంతాన్ని లీజుకు ఇచ్చారు మరియు వారు తమ హక్కులను న్యూ కత్రాస్ కోల్ కంపెనీ లిమిటెడ్‌కు కేటాయించారు. ఈ కంపెనీ కొంతకాలం బొగ్గు గనిలో పని చేసింది , కానీ లిక్విడేషన్‌లోకి వెళ్లింది మరియు 1922 ఎగ్జిక్యూషన్ కేస్ నం.293లో కంపెనీ హక్కు , టైటిల్ మరియు ఇష్టాన్ని శ్రీమతి కాశీ బాయి అప్పీలుదారు మరియుఒకలీరా రాజా యొక్క నాంజీ ఖెంగర్జీ మామగారు విక్రయించారు మరియు కొనుగోలు చేశారు. ఆగష్టు 1923లో నాంజీ ఖెంగార్జీ మరియు లీరా రాజా విభజనను అమలు చేశారు , లీజుకు తీసుకున్న బొగ్గు క్షేత్రం యొక్క పశ్చిమ భాగం నాంజీ ఖెంగర్జీకి మరియు తూర్పు భాగం లీరా రాజాకి చెందింది.పూర్వం ఖేంగర్జి త్రికూ & కో. పేరు మరియు శైలిలో వ్యాపారాన్ని కొనసాగించారు మరియు కొలీరీని కత్రాస్ న్యూ కొలీరీ అని పిలుస్తారు. 1928లో నాంజీ ఖేంగర్జీ మరణంతో అతని కుమారుడు రతీలాల్ నంజీ ఆస్తిని వారసత్వంగా పొందాడు మరియు సెప్టెంబర్ 1933లో అతని మరణంతో ఆ ఎస్టేట్ రతీలాల్ వితంతువు శ్రీమతి కాశీ బాయికి చెందింది.డిసెంబరు 1944లో ఆమె (శ్రీమతి కాశీ బాయి) మణిలాల్ బెచర్‌లాల్ సెంగ్వీ ప్రతివాదితో భాగస్వామ్యం కుదుర్చుకున్నారు.

మార్చి 24, 1945న బ్రోజేంద్ర నాథ్ ఘోష్ , విశ్వ నాథ్ ప్రసాద్ మరియు నాగేంద్ర నాథ్ బోస్ ప్రతివాదులు నం. 1-3 వాదులు నం. 1-3గా శ్రీమతి కాశీ బాయి , ప్రతివాది నం.1పై దావా (సూట్ నెం.16 ఆఫ్ 1945) ఇప్పుడు అప్పీలుదారు మరియు మణిలాల్ బెచార్‌లాల్ సెంగ్వి ప్రతివాది నం.2కి వ్యతిరేకంగా ఇంటర్మీడియట్ సరిహద్దును నిర్ణయించడం మరియు ప్రతివాదులు అతిక్రమించిన ప్రాంతాన్ని స్వాధీనం చేసుకున్నందుకు మరియు తరువాతి వారు అక్రమంగా తొలగించిన బొగ్గుకు పరిహారం కోసం మరియు ఇంజక్షన్ కోసం ఇప్పుడు ప్రతివాది నం.10.ప్లెయింట్‌కు జోడించిన మ్యాప్‌లో చూపిన వివాదంలో ఉన్న ప్రాంతాన్ని నిందితులు తప్పుగా స్వాధీనం చేసుకున్నారని మరియు వారి గని

నుండి అక్రమంగా బొగ్గును తొలగించారని వారు ఆరోపించారు. ప్రతివాదులు జూన్ 29 , 1945 నాటి వారి వ్రాతపూర్వక ప్రకటనలో , వాది చేసిన ఆరోపణలను ఖండించారు. వివాదాస్పద ప్రాంతాన్ని నాంజీ ఖెంగార్జీ మరియు లీరా రాజా స్వాధీనం చేసుకున్నారని మరియు వారు పని చేశారని మరియు ఆ దావాలో ఉన్న వాదిదారులకు తెలిసేలా బహిరంగంగా ఆ ప్రాంతాన్ని తాము పూర్తిగా , ప్రత్యేకమైన నిరంతరాయంగా మరియు కలవరపడనివిధంగ స్వాధీనం చేసుకున్నామని వారు వేడుకున్నారు. ప్రతికూల స్వాధీనం ద్వారా శీర్షిక.బెన్నెట్ మరియు బెల్వుడ్ నుండి స్వాధీనం చేసుకున్న ఫలితంగా వారు ఏర్పాటు చేసిన యాజమాన్యం యొక్క దావా దిగువ న్యాయస్థానాలచే ప్రతికూలంగా ఉంది మరియు ఇప్పుడు మన ముందు వివాదం లేదు, ఇది ప్రతికూల స్వాధీనంలో ఒకటిగా మిగిలి ఉన్న ఏకైక అంశం.

1945 నాటి క్రాస్ సూట్ నెం.50ని 1945లోని సూట్ నెం.16లో ప్రతివాదులు , అంటే శ్రీమతి కాశీ బాయి (అప్పీలెంట్) మరియు మణిలాల్ బెచర్లాల్ సెంగ్వి (ప్రతివాది) 1945 నాటి సూట్ నం.16 (ప్రతివాదులు నం. 1 నుండి 3 వరకు) మరియు లలిత్ మోహన్ బోస్ వారసులకు వ్యతిరేకంగా మరియు అసలు గ్రాంటర్ రాజా శక్తి నారాయణ్ సింగ్ కుమారుడు పూర్ణేందు నారాయణ్ సింగ్కు వ్యతిరేకంగా.ఈ దావాలో (1945 నెం.50) వాది చేసిన ఆరోపణలు , 1945లోని సూట్ నెం.16లో ప్రతివాదులుగా వారి అభ్యర్థనల మాదిరిగానే ఉన్నాయి. రెండు దావాలు ఉమ్మడి సమస్యలతో కలిసి విచారించబడ్డాయి. Learned సబార్డినేట్ న్యాయమూర్తి 1945లోని సూట్ నెం.16ను డిక్రీ చేసి , 1945లోని సూట్ నెం.50ని తోసిపుచ్చారు , ఆ విధంగా రెండూ ప్రతివాదులు సంఖ్య. 1 నుండి 3కి అనుకూలంగా నిర్ణయించబడ్డాయి. దావాలోని భూమిని ప్రతివాదుల సంఖ్యలకు లీజుకు ఇచ్చిన ప్రదేశంలో చేర్చారని ఆయన అభిప్రాయపడ్డారు. 1 నుండి 3 వరకు , అంటే, బ్రోజేంద్ర నాథ్ , విశ్వ నాథ్ ప్రసాద్ మరియు నాగేంద్ర నాథ్ బోస్ మరియు అందువల్ల సీమ్ నెం.9 యొక్క రెండు ఇంక్లైన్లు ఉన్న ప్రాంతం వారికి లీజుకు ఇచ్చిన ప్రదేశంలో భాగంగా ఏర్పడింది మరియు అప్పీలుదారు మరియు మణిలాల్ బెచర్లాల్

సెంగ్వీచే ఆ ఆక్రమణ వివాదంలో ఉన్న భూమిపై ప్రతివాది నిరూపించబడింది.ప్రతికూల ఆధీనంలో రెండు ఇంక్లైన్‌లు మరియు ఎయిర్‌షాఫ్ట్‌లను 1917లో బెన్నెట్ సీమ్ నెం.9లో ముంచివేశారని , 1923 నుండి 1926 వరకు 1931 నుండి 1933 వరకు తప్ప , ఖేంగర్జీ ట్రికూ & కో. ద్వారా సీమ్ యొక్క నిరంతర పని జరగలేదని అతను పేర్కొన్నాడు , పని మళ్లీ 1939లో ప్రారంభించబడింది , అయితే ఇది ఎంతకాలం కొనసాగించబడిందో నిరూపించబడలేదు మరియు ఈ సీమ్ యొక్క పని 1944లో పునఃప్రారంభించబడింది.వివాదాస్పద ప్రాంతం సీమ్ నెం.9కి పరిమితమైందని కూడా అతను కనుగొన్నాడు. ఈ వాస్తవాలను బట్టి , ప్రతివాదులు సంఖ్య. 1 నుండి 3 వరకు ఎటువంటి విఘాతం లేదని మరియు వారికి వ్యతిరేకంగా ఎటువంటి ప్రతికూల స్వాధీనం ఏర్పడలేదని ఆయన అభిప్రాయపడ్డారు. సీమ్‌లో కొంత భాగం పని చేయడం (నం.9) నిరంతర ఆధీనంలో ఉన్నట్లు నిరూపించబడినప్పటికీ , మొత్తం సీమ్‌పై అతిక్రమించిన వ్యక్తికి హక్కు ఇవ్వదని అతను చెప్పాడు. పరిహారానికి సంబంధించి ప్రతివాదులు నంబర్ 1 నుండి 3 వరకు డిసెంబరు 1944 నుండి దానికి అర్హులని మరియు తదుపరి విచారణలో కమీషనర్ నియామకం ద్వారా మొత్తం నిర్ణయించబడుతుందని Learned సబార్డినేట్ న్యాయమూర్తి అభిప్రాయపడ్డారు.

అప్పీల్‌పై హైకోర్టు ట్రయల్ కోర్ట్ యొక్క ఫలితాలను ధృవీకరించింది మరియు వివాదంలో ఉన్న భూమి ప్రతివాదులు నంబర్ 1 నుండి 3 వరకు లీజుకు ఇచ్చిన భూమిలో భాగమని పేర్కొంది ; అప్పీలుదారు మరియు మణిలాల్ బెచర్లాలా సెంగ్వి ప్రతివాది వివాదంలో ఉన్న భూమిని ఆక్రమించారని ; సీమ్ యొక్క పని నిరంతరంగా ఉండదు మరియు ఇది పైన పేర్కొన్న కాలాల కోసం మాత్రమే పని చేసింది. గనిని నిరంతరం స్వాధీనం చేసుకున్నప్పటికీ , పని చేస్తున్నప్పటికీ , ప్రతికూల ఆధీనంలో గని మొత్తానికి ఎలాంటి టైటిల్‌ను పొందలేమని హైకోర్టు పేర్కొంది.ఆస్తి బదిలీ చట్టంలోని సె.107 కారణంగా హైకోర్టులో ప్రతివాదులు నెం. 1 నుండి 3కి అనుకూలంగా లీజు చెల్లుబాటును పెంచారు, అయితే ట్రయల్

కోర్టులో ప్రశ్న లేవనెత్తలేదు లేదా ఆందోళన చెందలేదు కాబట్టి , హైకోర్టు 1945 యొక్క సూట్ నెం.16 నుండి ఉత్పన్నమయ్యే అప్పీల్‌లో "సమస్యల యొక్క పూర్తి తీర్పు కోసం మరియు అనేక రకాల విచారణలను నివారించడానికి" 1945 యొక్క సూట్ నెం.50లోని 4 నుండి 10 వరకు ప్రతివాదులను జోడించడానికి అనుమతించింది.ఈ ప్రశ్న కూడా ఇప్పుడు మన ముందు వివాదంలో లేదు. అప్పీలుదారు పాట్నా హైకోర్టు తీర్పు మరియు రెండు డిక్రీలకు వ్యతిరేకంగా రెండు అప్పీళ్లను తీసుకువచ్చారు. వివాదాస్పద భూమి యొక్క యాజమాన్యం ప్రశ్న దిగువన ఉన్న రెండు కోర్టుల ద్వారా ప్రతివాదులకు అనుకూలంగా నిర్ణయించబడినందున , ఆ ప్రశ్న మన ముందు లేవనెత్తలేదు మరియు పార్టీల మధ్య వివాదం కేవలం ప్రతికూల స్వాధీనం ప్రశ్నకు మాత్రమే పరిమితమైంది.

అప్పీలుదారు తరపున Learned అటార్నీ-జనరల్ , దిగువ న్యాయస్థానాలు గుర్తించిన విధంగా అడపాదడపా వివాదాస్పద ప్రాంతంలో మైనింగ్ కార్యకలాపాలను కొనసాగించడం అనేది ఆ ప్రాంతాన్ని స్వాధీనపరుచుకోవడం అనేది ఒక అనుమానానికి మాత్రమే దారితీస్తుందని సమర్పించారు. నాది అప్పీలుదారుకు చెందినది మరియు ఆమె 12 సంవత్సరాల అవసరమైన కాలానికి సూచించినట్లుగా, ఆమె స్వాధీనం ప్రతికూల స్వాధీనం ద్వారా యాజమాన్యంలోకి పరిపక్వం చెందింది. మా అభిప్రాయం ప్రకారం, అప్పీలుదారు నిర్వహించే కార్యకలాపాలు నిరంతర , బహిరంగ మరియు శత్రు స్వాధీనానికి విరుద్ధంగా ఉన్నాయి లేదా ప్రతికూల స్వాధీనాన్ని ఏర్పరచడానికి అవసరమైన 12 సంవత్సరాల నిర్దేశిత కాలానికి శత్రు శీర్షికను నిర్ధారించడం.బొగ్గు గనికి సంబంధించి ప్రతికూల ఆధీనంలో ఉండేందుకు 12 ఏళ్ల పాటు నిరంతరంగా పని చేయాల్సిన అవసరం లేదని , అప్పీలుదారు 12 ఏళ్ల పాటు మైనింగ్ కార్యకలాపాలు, ఇన్‌స్టంట్ కేస్‌లో లాంగ్ స్టాపేజ్‌లు ఉండికూడానిర్వహిస్తే సరిపోతుందని వాదించారు. కానీ మేము ఈ వివాదాన్ని అంగీకరించలేము. 12 సంవత్సరాల పాటు నిరంతరంగా మైనింగ్ కార్యకలాపాలను కొనసాగించడం కోసం బొగ్గు గనుల ప్రాంతంపై ప్రతికూల స్వాధీనాన్ని

ఏర్పరుచుకోవడం అవసరం లేకపోయినా , మైనింగ్ ప్రాంతం మరియు గనిని నిరంతరం స్వాధీనం చేసుకోవడం ప్రతికూల స్వాధీనాన్ని స్థాపించడానికి అవసరమైన అంశం. అప్పీలుదారు ద్వారా రుజువు చేయబడినది ఏమిటంటే, బెన్నెట్ తెరిచిన రెండు ఇంక్లైన్‌లు అప్పీలుదారు యొక్క ఆసక్తిని బట్టి 1917 లేదా 1918లో పూర్వీకులచే పని చేయబడ్డాయి , 1923 వరకు మైనింగ్ కార్యకలాపాలు లేవు , అవి పునఃప్రారంభించబడ్డాయి మరియు 1926 వరకు కొనసాగాయి. కార్యకలాపాలు నిలిచిపోయాయి. 1926లో మరియు 1931లో పునఃప్రారంభించబడ్డాయి మరియు 1939 వరకు మళ్లీ నిలిపివేయబడిన తర్వాత 1933 వరకు కొనసాగించబడ్డాయి మరియు 1939లో కొనసాగించబడ్డాయా లేదా అనేది స్పష్టంగా తెలియలేదు కానీ అప్పీలుదారు ద్వారా తిరిగి ప్రారంభించబడినప్పుడు 1939 నుండి 1944 వరకు ఎటువంటి కార్యకలాపాలు లేవు.మైనింగ్ కార్యకలాపాలు లేని కాలంలో , అప్పీలుదారుని స్వాధీనం చేసుకున్నట్లు రుజువు కాలేదు మరియు అందువల్ల కార్యకలాపాలను స్వాధీనం చేసుకోవడం ఆపివేసిన కాలంలో నిజమైన యజమానికి తిరిగి వస్తాయనే చట్టం యొక్క ఊహను తిరస్కరించబడలేదు.

నాగేశ్వర్ బక్స్ రాయ్ V బెంగాల్ కోల్ కో. (1) Learned అటార్నీ-జనరల్ అతని వాదనకు మద్దతు ఇవ్వలేదు. ఆ సందర్భంలో ప్రతికూల స్వాధీనం క్లెయిమ్ చేసే కంపెనీ, కంపెనీ ప్రతికూల స్వాధీనం క్లెయిమ్ చేసిన మొత్తం గ్రామంలోని ఖనిజాలపై హక్కుల ప్రకటనకు అనుగుణంగా ఉండే వాస్తవాలను ఉంచింది. వారు మూడు వేర్వేరు ప్రదేశాలలో బహిరంగంగా గుంతలను తీశారు , వాటిలో రెండు 3వ గుంత నుండి 1/2 మైలుదూరంలో ఉన్నాయి. కంపెనీ వారు తమ ఇష్టానుసారం గుంతలు తవ్వాల్సిన స్థలాలను ఎంచుకుని , తమ ప్లాంట్ లేదా మెషినరీని నేలపైకి తెచ్చి , తమ ఉద్యోగుల కోసం బంగ్లాలు నిర్మించారు.కంపెనీ వైపు నుండి ఎటువంటి దాపరికం లేదు మరియు వారు ఒక గొయ్యి కాదు , మొత్తం గ్రామం అంతర్లీనంగా ఉన్న అన్ని ఖనిజ క్షేత్రాలను స్వాధీనం చేసుకున్న వ్యక్తులుగా బహిరంగంగా ప్రవర్తించారు మరియు వారు గ్రామంలో వారు ఎంచుకున్న గ్రామంలో ఎక్కడైనా మునిగిపోయే గుంతలకు

అర్హులు అని పేర్కొన్నారు. కంపెనీ తమ లీజు కింద ఆ ప్రాంతంలో ఎక్కడైనా ఖనిజాలకోరకు పని చేయడానికి అర్హులని విశ్వసించేవారు.ఈ పరిస్థితులలో సంస్థ 12 సంవత్సరాలకు పైగా మొత్తం గ్రామం క్రింద ఉన్న ఖనిజాలను ప్రతికూలంగా ఆధీనంలో ఉంచుకున్నందున Limitation Act లోని ఆర్టికల్ 144 ద్వారా దావాను నిరోధించాలని ప్రివీ కౌన్సిల్ పేర్కొంది. దీనిని లార్డ్ మాక్‌మిలన్ 35వ పేజీలో ఎత్తి చూపారు, "స్వాధీనం అనేది వాస్తవం యొక్క ప్రశ్న మరియు స్వాధీనం యొక్క పరిధి వాస్తవం యొక్క అనుమితి కావచ్చు".మరియు 37వ పేజీలో ఇది గమనించబడింది:

"వారి లార్డ్‌షిప్‌లు ప్రతికూలంగా ఉండవు లేదా ప్రతికూల స్వాధీనంపై టైటిల్ స్థాపించబడిన సాధారణ నియమం ప్రకారం టైటిల్ అసలు స్వాధీనం పొందిన ప్రాంతానికి పరిమితం చేయబడుతుంది అనే సూత్రాన్ని బలహీనపరచదు. కానీ ఈ సాధారణ నియమం (general rule) యొక్క అనువర్తనం నిర్దిష్ట కేసు యొక్క వాస్తవాలపై ఆధారపడి ఉండాలి."

ఆ సందర్భంలో ప్రతికూల స్వాధీనం అనుకూలమైన అన్వేషణ నిర్దిష్ట కేసు యొక్క వాస్తవాలకు మాత్రమే పరిమితం చేయబడాలి.

లెర్న్డ్ అటార్నీ-జనరల్ ఆశ్రయించిన మరొక కేసు భారతదేశానికి సంబంధించిన సెక్రటరీ ఆఫ్ స్టేట్ V దేబేంద్ర లాల్ ఖాన్ (1). అక్కడ ఒక జమీందార్ Crown పై ప్రతికూల ఆధీనంలో నౌకాయాన నదిలో చేపల పెంపకానికి పట్టం కట్టాడు. నిరూపితమైన స్వాధీన చర్యలు కాలం యొక్క ప్రతి క్షణాన్ని కవర్ చేయనప్పటికీ ప్రతికూలంగా ఉండేలా కొనసాగింపులో స్వాధీనం సరిపోతుందని భావించబడింది. అది మత్స్య సంపదకు సంబంధించిన కేసు.

ప్రతికూల స్వాధీనాన్ని స్థాపించడానికి స్వాధీనం యొక్క స్వభావం మారవచ్చు అనేది నిజం. తక్షణ సందర్భంలో అటువంటి స్వాధీనం ఏదీ నిరూపించబడలేదు , ఇది స్వాధీనం యొక్క స్వభావం

మరియు కలిగి ఉన్న వస్తువు యొక్క స్వభావాన్ని పరిగణనలోకి తీసుకుంటే , అప్పీలుదారు ప్రతికూల స్వాధీనం ద్వారా ఆమె బిరుదును పరిపూర్ణం చేశాడనే ఏకైక అనుమానానికి దారి తీస్తుంది. పైన వివరించిన పద్ధతిలో మరియు వ్యవధిలో గనిని అడపాదడపా పని చేయడం అనేది స్వాధీనాన్ని స్థాపించడానికి పూర్తిగా సరిపోదు , ఇది ప్రతికూల స్వాధీనం లేదా ప్రతికూల స్వాధీనం యొక్క అనుమితికి దారి తీస్తుంది మరియు మేము హైకోర్టు వ్యక్తం చేసిన అభిప్రాయంతో ఏకీభవిస్తున్నాము. ఖర్చులతో ఈ అప్పీళ్లను తోసిపుచ్చండి. కోర్ట్–ఫీజులు మినహా రెండు అప్పీల్‌ల మధ్య ఒక సెట్ ఖర్చులు.

అప్పీళ్లు కొట్టివేయబడ్డాయి.